

SAMOROST

ČASOPIS LESNICKÉ ŠKOLY V PÍSKU

Tohle číslo jsem už chtěl vzdát

... protože už v tom minulém tobo bylo o covidu až dost. Takže slibuji, že tohle byla poslední zmínka o té potvoře ode mne.

Začnu změnami v učitelském sboru. O odchodu Ing. Bílka už byla řeč v minulém čísle. Víím, traduje se, že každý je nadržitelný, ale někoho lze nadržít docela dobře, jinébo hůř. Občas si říkám v některých situacích, sakra, ten Karel by se teď hodil... To si možná říká i absolventka jeho třídy z roku 2012, Petra Fořtová (Doubková), jejíž vzpomínku na třídního otiskujeme. Pochopitelně jeho nástupci, Ing. Ondřejovi Koubkovi, přejeme pevné nervy a hodně pedagogických úspěchů.

Odešla i další ikona lesnické školy, tentokrát na zasloužený odpočinek, spokojené vysokohorské lyžování, nekonečné kytarové seance a časté bridžové turnaje – Mgr. Jaroslav Maňák. V rodinných tradicích pokračuje už několik let na internátě jeho syn Radim, kdežto v tělocvičně kraluje nový učitel Mgr. Václav Hegenbart.

Další změna proběhla i na katedře matematiky Mgr. Michaela Malíková odešla zřejmě na lepší působiště, její místo zaujala Ing. Lenka Šatavová. Doufám, že se jí bude na novém místě líbit.

Nejvíce ale lituji toho, že i když do prvního ročníku přišla řada zřejmě skvělých muzikantů, nemůžou z pochopitelných důvodů zkoušet s POLOMem, ani s jinými formacemi. Ostatně s rouškami se poměrně špatně zpívá, natož troubí. Snad to jaře klapne, abychom zahráli alespoň maturantům při posledním zvonění.

Tož hodně zdraví a štěstí, v rámci možnosti klidné Vánoce, a i potom.

-moon-

YPEF 2020
YPEF 2020
YPEF 2020

Přes nelehkou situaci se i letos uskutečnil další ročník mezinárodní lesnické soutěže YPEF (Young People in European Forest). Družstvo naší školy ve složení Žaneta Žezulářová 4. B, Lukáš Zelenka 3. A a Daniel Prchal 3. B se přes místní a regionální kolo zdárně probjovalo až do kola národního, pořádaného distanční formou. Tam naše reprezentanty čekal nejen test znalostí a poznávačka, ale též zpracování a prezentování tématu „Jak by měly vypadat naše lesy po kůrovcové kalamitě?“ v anglickém jazyce. Naši žáci obstáli výborně a umístili se na 1. místě.

Žákům k tomuto mimořádnému úspěchu blahopřejeme, díky patří i učitelům a zaměstnancům školy, kteří jim poskytli cenné rady a postarali se o technické zázemí a organizaci.

-moon-

NÁŠ KAREL

Byly Dušičky, navíc měl svátek. Náš Karel. Stejně, jako můj děda Méda, který umřel loni. Stejně, jako Gott. Odešli mi ze života bez dotazu. Že se mě nezeptal nejpopulárnější zpěvák Česka, to promíjím. Jim dvěma musím ale také, už jen z té úcty, co k nim chovám, a to se nikdy nezmění.

Až dnes jsem si ostuda přečetla, co krásného, výstižného a důležitého poslal do světa svými skvěle použitými slovy náš pan profesor Šimůnek právě o panu Ing. Bílkovi. Už v březnu

jsem chtěla psát něco podobného, ale slovy studenta, který netušil ani „fň“ z toho všeho, jak skvělý člověk to byl – po profesní, lidské stránce.

Kdo mě zná, tak ví, že to klasicky opět pojmu svými slovy. Přímochaře, jasně, s vtípem. Prostě tak, jak by se to jistě líbilo i našemu Karlovi.

První usednutí do lavice, strach. Hlavně do té doby jsem vždy měla pouze třídní učitelku, učitele nikdy. Přišel ON. Vysoký, statný chlap s šedými skráněmi. Ani slovo nemuselo padnout, byl

klid. Nikdo se s nikým neznal, ale jeho autoritativní povaha se rozhostila po celé třídě, až mrazilo. Co slovo, to perla. Vše tak snadno zapamatovatelné a s odstupem času mi ty vzpomínky vykouzlí znovu a znovu úsměv na tváři tak snadno a rychle pokaždé, když je vpustím do mysli.

Uměl a znal vše, co jsme potřebovali, aby nám předal. At' už šlo o znalosti lesnické, praktické výuky nebo o prostý život, ve kterém v našich mladých letech spousta z nás tápala. Stal se nám ohromným vzorem, se kterým není snadné se loučit. Vtipných situací a historek mám v rukávu na tisíce. Pevně je zamykám a ukládám, jen tak pro sebe. Pro radost a možnost se k nim vrátit.

Snad jedna klasická „hláška“ by neuškodila

zveřejnit. Vždy, když se ve škole něco dělo, bylo něco třeba připravit, zjevil se ve třídě se slovy: “Tak miláčkové, potřebuju dva blbý silný. Chán a Turýnek. Tak jdeme.” Silní to ano, ale blbí? To ne. Tak to ani nemyslel, ale měl skvělý humor. Těžko by si vzal Doubkovou, že jo. Možná jsem to nepopsala přesně, abych to správně vystihla. Kdo pamatuje, pochopí.

Prostě náš Karel nám všem zůstane. Někomu víc, někomu míň. Ale pytláci, dejte si majzla :-)

Za sebe bych mu chtěla popřát klid, lehkou zemi. Pokud můžu tyknout, tak Karle, pořád potřebujeme, abys na nás dával pozor, sice už nejsme tvoje děti, ale tvoji vždycky budeme, protože každému z nás jsi do života dal mnoho.

Petra Fořtová (Doubková)

(NE)ZAPOMENUTÉ POMNÍKY - STOLETÁ PAMĚŤ NÁRODA A ZEMĚ

Tak se jmenuje projekt Národního pedagogického muzea a knihovny J. A. Komenského vyhlášený v roce 2014. Cílem je vyhledávat a na interaktivní mapu umísťovat údaje o padlých vojácích a legionářích z 1. světové války v České republice i v zahraničí. Většinou je posílána celková fotografie pomníku, potom detail desky se jmény padlých a samozřejmě údaje GPS souřadnic. Počet zaznamenaných pomníků neustále narůstá, v současné době se blíží k osmé stovce.

Naše škola na tomto projektu spolupracuje s muzeem už od jeho počátku. Žáci v rámci dějepisu poslali 4 – 5 údajů ročně. Na jaře roku 2020 však využil žák 2. B Pavel Dvořák pandemického distančního studia a vyhledal neuvěřitelných 15 pomníků z jižních Čech. I když pět pomníků už v databázi bylo, vypadá to, alespoň podle posledních údajů, že se umístí na prvním místě přispěvatelů letošního roku.

Nejvýznamnější přispěvatelé jsou pravidelně ohodnocováni ke Dni válečných veteránů 11. listopadu. Vedení muzea slíbilo, že určitě v příštím roce nezapomene na Pavla Dvořáka.

V letošním školním roce bude škola v projektu samozřejmě pokračovat. Výhledově by se dalo

uvažovat o speciální databázi jihočeských pomníků. Tato databáze totiž přehledně ukazuje, kolik mladých českých mužů 1. světovou válku nepřežilo a také ukazuje, jakou úctu a vděk jim prokazoval nový režim po vzniku Československé republiky v roce 1918.

-moon-

MÍSTO, KAM SE RÁDA VRACÍM

Nemám jedno místo, kam se ráda vracím.

Vracím se ráda všude. Když je taková zima, až mám červené tváře a bolavý nos, ráda se vracím zpátky do tepla. V létě se ráda vracím do osvěžujícího bazénu po dlouhém pobytu na sluníčku. Ráda se vracím po prázdninách do školy. Vracím se po víkendů ráda zpátky na internát. A pak se ráda vracím domů na víkend. Když jsem na výletě, ráda se vracím do své postele. Bude to znít zvláštně, ale ráda se vracím do naší koupelny. Ráda se vracím za kamarádkami. A ony se rády vrací za mnou.

Ráda se vracím do míst, kde už jsem byla. Mám ráda jistotu, známé věci. Nadruhou stranu se ale snažím mít ráda překvapení. Neplánovat dopředu úplně všechno. Ponechat něco, aby se stalo tak, jak a kdy se to má stát. Byt mám ráda klid a pořádek, snažím se poslední dobou vystupovat ze svojí komfortní zóny. Ale nechci to dělat kvůli ostatním. Děláám to pro sebe.

Kdyby to mělo být město, vracím se nejraději do

Prahy. Fascinuje mě místní hromadná doprava, spousta lidí, budov, neustálý shon. Fakt, že tohle město nikdy nespí. Že tramvaje jezdí i ve 3 ráno. Že mám na výběr z tolika možností. Baví mě, že se lidé neznají a přitom dokážou být na zdánlivě cizí okolo sebe mnohdy i víc než milí. Ačkoliv je v České republice nespočet hezkých měst, moc bych si přála v jednu studovat právě v Praze. Studovat, sportovat v parcích, jezdit metrem a tramvajemi, až se uvidím s kamarádkami. Pokaždé pít kávu v jiné kavárně. Pokaždé obědvat v jiné restauraci. Ale mít tu svojí oblíbenou, kam se budu ráda vracet.

Když nad tím ale přemýšlím, nejraději se vracím stejně do přírody. Nijak nezáleží, kde na mapě se ten kousek přírody nachází. Do přírody se ráda vracím proběhnout se. Nebo se jen projít, vyčistit si hlavu. Rozmotat zamotané myšlenky zpátky. Chodím se do přírody i učit. Zelená okolo mi dělá dobře na hlavu. A pak se zase vracím ráda z přírody domů. Do své postele.

Hana Štefanová 3. A

Václav Jansa - Stará Praha, Šitkouská věž

PRÁZDNINOVÝ ZÁŽITEK

Jako každé letní prázdniny jsem i tyto byla na letním táboře. Jezdím tam už spoustu let, ale, co se mi stalo tyto prázdniny, to jsem nečekala.

Tábor je vždy v noci nutno hlídat, a proto jsem měla jeden krásný večer taky hlídku. Tím, že jsem byla v týmu druhá nejstarší, měla jsem hlídku s nejstarším z týmu, s Honzou. Byl to kluk, který s námi jezdil stejně dlouhou dobu jako já, takže jsme se dobře znali. Jak už jsme říkala, byl to krásný večer, a ještě krásnější noc, tu noc padaly hvězdy. Abychom si hlídku zkrátili, rozhodli jsme se vzít si deku a lehnout si na ni. Tím, že je náš tábor docela daleko od veškeré civilizace, jsou tam velice dobře vidět hvězdy. Lehli jsme si a koukali na hvězdy, po chvíli se na mě Honza otočil a zeptal se: „Není ti zima?“ Šeptem jsem odpověděla: „Ne, zatím ne“.

Když spadla asi třetí hvězda a já si při každé přála, aby se mnou začal mluvit, podařilo se. Po krátkém rozhovoru zašeptal: „Miluji tě, miluji tě už od chvíle, kdy jsme se poznali. Vždy jsem věděl, že jsi ta

pravá dívka, kterou jsem hledal, vím, že jsme to nedával moc najevo a mrzí mě to. Chci, abys to věděla. Nemusíš odpovídat, postačí, když nikomu nic neřekneš a po táboře si napíšeme“. Celou dobu jsem věděla, že ke mně něco cítí, ale protože mi nikdy nic neřekl, můj zájem k němu opadl. V tu chvíli jsem nic neříkala a doufala, že hlídka brzy skončí.

Když jsem po dvou hodinách zalezla do spacáku, hned jsem usnula, nepřemýšlela jsme nad tím, co se stalo, byla jsem ráda, že to skončilo. Hned druhý den ráno jsem vše řekla kamarádce a shodly jsme se na tom, že bude nejlepší, když si vezmeme hlídku spolu a poslední den, abychom to nějak vyřešily. Po táboře jsem vše Honzovi napsala a vysvětlila mu, že by to bylo velice obtížné opět k němu najít cestu, a proto jsme se shodli, že budeme jen dobří kamarádi. O noci, kdy padaly hvězdy, jsem řekla jen kamarádce a nikomu jinému. Když na to zpětně koukám, jsem ráda, že s ním nechodím a že jsme zůstali jen dobrými kamarády.

Magdaléna Starostová 1. B

FOTO: ZUZANA VESELÁ, IV. A

O jarních prázdninách byla naplánovaná cesta do Říma, kterou jsme já, moji rodiče a dalších pár kamarádů absolvovali s knězem, který tam před pár roky studoval.

Ale jak se tomu nápadu přišlo, vysvětlím v následujících řádcích. Bylo to někdy kolem Vánoc, když jsme na náboženství probírali sv. Petra. Samozřejmě nás Pavel (kněz) hned zasypal informacemi o bazilice sv. Petra. Během výkladu nám říkal, kolikrát se bazilika sv. Petra přestavovala. A tak vznikl nápad vzít nás do Itálie...letadlem.

„Pavle, já a můj tatka jsme lidi, kteří se bojí vejšek, seš si jistej, že nás tam chceš vzít?“ Řekla jsem mu.

On mi odpověděl: „Prosím tě, to bude v pohodě“.

„Teri, letadlo je moc fajn a je to bezpečnější než cesta autem“, řekla Jana, moje kamarádka.

„Dobře, tak já to vyřídím doma, kdo by případně jel“. Řekla jsem a odešla domů.

Doma jsem vše vyřídila a mamka vytáhla fotky z doby, kdy byla v Chile. Vyprávěla o cestě letadlem, jak to tam bylo fajn a tak. Pak se přidal tatínek a mluvil o cestě do Itálie, ale autem. Povídal, že to bylo dlouhé a byl rád, že nejel sám. Takže každý z rodičů už byl dál v zahraničí než já.

Po měsíci těchto teorií nám Pavel koupil letenky. Já byla šťastná, ale s tatškou jsme měli obavy z letadla. Ještě, že letěla i kamarádka Bára, která to měla stejně jako my dva. Samozřejmě před cestou zabalit do malého zavazadla, jeli jsme na pět dní, takže nějaký velký kufr brát, nemělo cenu. Maximálně na jídlo.

Nadešel den, kdy jsme odlétali do Říma. Všichni jsme se sešli na faře, napakovali jídlo, a vrazili do Prahy na letiště. Moje pocity byly velmi smíšené a strach s radostí se přelévaly. Když jsme dorazili na letiště, Pavel nám rozdál letenky a vydali jsme se na dobrodružnou cestu k našemu letadlu, které odlétalo v pravé poledne.

„Tak teď stojíme v letištní hale. Tady jsou letenky“, řekl Pavel a rozdál nám letenky. „Vy tady zůstaňte a my s Terkou (mojí mamkou) dojdeme odložit zavazadla.“ A pak projdeme koridorem k místu, kde nás vyzvedne letadlo“. Mezitím, co jsme na ty dva čekali, snědli jsme Jožkovi (kamarád) čokoládu a dalších pár sladkostí. Když přišel Pavel s mojí mamkou, následovali jsme ho koridorem, až jsme došli tam, kam jsme měli přijít. Po hodině čekání na letadlo nám bylo oznámeno, že má letadlo zpoždění, tudíž jsme se museli přesunout jinam.

Asi po hodině přišla osudová chvíle, nástup do letadla a odlet do Říma. Okolnosti jsou vám určitě dobře známé, tak je vynechám. Prostě jsme do toho letadla nastoupili, sedli si na svá místa a obdrželi instrukce, jak se v letadle chovat za jakýchkoli podmínek. Poté nastala chvíle, kdy se letadlo přemístilo na startovací dráhu.

„Teri? Drž mě za ruku, prosím“, povídá vedle mě Bára, která stejně jako já letěla poprvé.

„Dobře Báro“, hned jsem odpověděla. Můžu říct, že tak silně mě ještě nikdo nechytil.

Přišel start. Zapnuli jsme si pásy. A pak...opravdu start! Člověka to zatlačilo do sedačky. Pak nahoře. Byl to skvělý pocit. Jen děsivý pohled byl na křídla, když se vlnila ve vzduchu. Bára, která seděla vedle mě, nebyla schopná se hodinu z toho okna podívat na ten úžasný výhled na Alpy.

Tak a to byl můj prázdninový zážitek, jeden z nejhezčích.

PŘÁZDNINOVÝ ZÁŽITEK

Tereza Levová 1. B

*Barevnost toho okamžiku.
Mlha.
Tma.
Pára na jazyku.
Ve vzduchu vůně povědomá.
Voda.
Sníh.
Zima nepatrná.
Vanilka.
Chvojí.
Perníčky.
Z lásky pečené rohlíčky.
Blíží se kvapem zase ten čas.
Beznaděj mizí.
Do daleka.
Jen víra budí se.
A láska v nás.*

*Tichá, Istivá, náruživá?
Tlustá, tenká, sexuchtivá?
Jakou chceš mít
U sebe doma?
All in one,
Nedostupné zboží.
Vím, byla by děsně boží.*

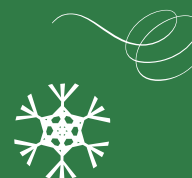

*Rozdíl mezi ženou, mužem?
Když chcem, všichni můžem.*

*Běžme dlouho
Sto kilometrů
Navzdory slunci, sněhu, větru
Běžme dlouho
Pro klid duše
Navzdory mysli, zraku, únavě
Běžme dál
Běžme po hlavě*

*Andělé spí.
Tiše.
Hluboce.
Tak sladce až
Vzpomínání vnutí se
Zas do tváře.*

*Srdce buší.
Každý den.
Okamžik.
Úspěch.
Další šťastná slza.
Na tváři.*

*Máš to tam.
Zamčené.
Uschované.
Nehmatatelné.
Skutečné však.*

*Ráno přijde.
Brzy.
Oči otevřou se
A ty zas.
Ucítíš tíhu na řasách.
Musíš jít vstříct.
Pomoct.
Naučit.
Milovat tak
Bezmezně
Hluboce
Sladce
Bez výhrad.*

Petra Fořtová (Doubková)

Černé naolejované tělo lokomotivy ozdobené na čele dvěma rudými vlajkami s hákovými kříži uprostřed odráželo poslední umírající paprsky podzimního slunce. Místo prvního vagonu trčel na vagonové plošině do nebe protiletadlový kulomet, kolem dokola obrovnaný pytlí naplněnými pískem. A za ním se táhla dlouhá řada vagonů s děravými střechami, zakončená opancéřovanou strážní věží. Nádraží zelo prázdnou, jenom studený vítr líně rozháněl žlutavé listí sem a tam. V rohu budovy ležel v prachu plyšový medvídek, u kterého se zastavil pár naleštěných holínek. Mladý důstojník pohlédl na hodinky a jakoby sám pro sebe přikývl. Když se na posledním z dobytčáků vrata zabouchla a voják ozbrojený puškou pověšenou na rameni prkenně vylezl do strážní věže, **oberleutnant** udělal několik kroků směrem k vlaku a rázně zvedl pravici do výšky. Parní píšťala zlověstně zaúpěla a z obou stran válcovitého těla se vyvalila oblaka páry. Kola se trhaně rozpochovala a celý kolos se s ohlušujícím lomozem rozjel kupředu. Důstojník se opět podíval na hodinky, opět jako by sám pro sebe přikývl a když se mu vlak ztratil z dohledu, zašel zpět do nádražní budovy. Ochladilo se a slunce začalo zapadat. Otlučené děravé vagony naplněné zimou a strachem roztřesenými **Židy** se skřípáním dunivě narážely na koleje. „Tdm, tdm, tdm.“ Lokomotiva na čele úpěla a naříkala. Když se rozžehly reflektory, vypadalo to, jako by parní stroj otevřel oči a nenávisťně jimi probodával černočernou tmou před sebou. Lidé namačkaní na sobě jako sláma, potřísnění výkaly a zvratky, v některých vagoncích **šlapající po mrtvých**, ještě stále doufali v myšlenku, že to tak neskončí, že to zkrátka není možné v době pokroku, kultury a blahobytu, snášet strasti podobající se těmto. Že se jedná o nějaké nedorozumění, že jedou pracovat a zanedlouho to všechno skončí a oni se budou moci vrátit do svých vil, bank, obchůdků a synagog. Nevěděli však, jak šeredně se pletou. Páry vyděšených očí zíraly z malých zamřížovaných okének ven do temnot noci s touhou a nadějí, že alespoň tam najdou nepatrný záblesk pomoci. Seschlá prkna přepravních boxů naleptávala otázky. **Kde je jejich Bůh, jejich Hospodin!?** I přes zákaz vyslovovat jméno Jahve desítky žízni rozpraskaných úst šeptaly prosebně jméno jejich jediného vykupitele, který vyvedl v čele s Mojžíšem židovský národ z Egypta chráně je po celá tisíciletí od útrap, kdy se od něj neodvrátili. Ve řvoucím tichu, které narušovalo jenom sténání nemohoucích a jekot větru narážejícího do stěn vagonů jako beranidlo pelištejských nepřátel, ještě tišeji doufali, že konec cesty nebude horší, než útrapy snášené hrstkou přeživších tenkrát na poušti. Jeden z vojáků na strážní věži si přitáhl šedivý kabát, stažený opaskem s říšskou orlicí, těsněji k tělu a zapálil si cigaretu.

Pomalou se otočil k druhému hlídači a s prosíkem v očích se ho zeptal. „Hast du was Schnaps?“ Jeho druh s hladce oholenou tváří sundal ruce z kulometu a kožené rukavice si zastrčil do kapsy. Vzal si nabízenou cigaretu, rozhlédl se, jako by se chtěl ujistit, zda není sledován nepotřebným párem očí vyšší šarže a pak vyňal z bedny na patronové pásy do kulometu skleněnou láhev s průzračnou tekutinou. „Auf Hitler und das Reich?!“ Řekl důrazně, avšak tiše, dlouhými klokotavými doušky se napil a podal láhev svému zástupci, který odhalil zkažené zuby a zhluboka si přihnul. Dlouhá temná noc se vlekla jako směs dýmu s jiskrami, kterou lokomotiva pyšně vyfukovala za sebe, až se na východě vyhouplo rudozlaté slunce pronikající do dobytčáků dírami po sucích a hnilobě. V dáli se začala objevovat maličká stavení připomínající dětskou stavebnici a drnčení železných os kol začalo zpomalovat rytmus, až s pískáním úplně zastavilo.

Hlouček chvatně gestikulujících vojáků uprostřed s důstojníkem se seskupil u aleje dubů. Okolo vlaku přecházeli po chodníku smutně lidé němě zírající do země. Z vagonů se sborově začalo ozývat: „Vodu, vodu,

PEKLO
POD ROUŠKOU OSINA TĚHO DRÁTU

vodu!“ Kolem procházející zírali do země ještě zahořkleji a důstojník stojící uprostřed hloučku kývl na jednoho z vojáků a samopal MP 40 zaštěkal do vzduchu. Nastalo mrazivé ticho. Avšak než členové Wehrmachtu stačili na větve dubů navěsit konopné oprátky, žízňivé hlasy opět toužebně volaly. Hlaveň samopalu se tentokrát sklonila o něco níž a devítimilimetrové kusy olova se lačně zakusovaly do dřeva a následně do měkkých tkání bezbranných těl. Volání utichlo a **poslední oprátka** se vlastní vahou zhoupla na větvi. Velící důstojník otočil dlaň se zvednutým ukazovákem kolem své osy.

„Beginnen Sie von dem letzten, Obergefreiter, und schnell, sehr schnell. Es ist wenig Zeit!“ řekl. Dva vojáci se téměř rozběhli k poslednímu z vagónů. Petlice cvakla a vrata se otevřela. Z prostoru naplněného štiplavým zápachem začali zuřivě vyhánět jednu osobu za druhou, směrem k popravišti. Obloha potemněla a z nebe se začal snášet jemňounký déšť pokrývající krajinu jako deka. Oblé šedé helmy ostraha začala pokrývat matná vrstvička vody a stékala po okrajích až na dlouhé pogumované pláště a následně na vyprahlou zem, která drobounké

kapičky dychtivě hltala.

„Bildet Paare!“ zařval velitel. Zbledlí a slabí lidé se poslušně semkli do dvojstupu a postupně přicházeli na místo konce, kde je vždy jeden z vojáků srazil na zem a druhý nešťastníkovi, který byl nucen vylézt si na záda svého druha, natáhl na krk provaz. Pak zazněl výstřel do týla klečícího a tak se to opakovalo znovu a znovu. Když **přišla řada na malé děvčátko** s hnědými čůpky, které nožkama cukalo dlouho potom, co dozněl výstřel, jeden z mladých pěšáků, kterému ještě helma padala do čela, poodešel o kus dál a začal zvracet, následně si vsunul do úst hlavěň osobní zbraně.

Třeskl výstřel, krátký a tlumený. Ze starých dubů vlhkým vzduchem zavířilo několik listů a vyšponované provazy zavržaly. Zdálo se, jako by větve poklesly, jako by stromy ze žalu vzdávaly čest zavražděným. To už však o dva vagóny chudší vlak uháněl smrtelnou rychlostí kupředu. Stroj supěl a naříkal. Neúnavně rozrážel studený vítr směrem na Polsko. Jel jako šílený. Lokomotiva plivala za dne bílý sloup dýmu, táhnoucí se údolními a rovinou jako had,

a za noci mračna poskakujících jisker. Na hranicích byl vlak chudší o další čtyři dobytčáky. Židé ztratili veškerou naději a ze zamřížovaných okének přestali vykukovat i ti Bohu nejoddanější. Transport už několikátý den bičovaly nemilosrdné poryvy deště, byl celý nasáklý vodou tak, že by se nechal ždímat. Krajina se začala pozvolna uhlazovat a rozlévat do nekonečných lánů polí a luk. Šedé mraky natahující své spáry téměř k zemi obklopovaly kolem dokola stále se přibližující pevnost. Zpomalující vlak nořící se do chuchvalců mlhy začal pozvolna přejíždět z levé na pravou kolej vedoucí prostředkem mohutné věže, která do pošmurné krajiny zlověstně otevírala svůj chřtán jako mýtické monstrum. Okolo kamenného opevnění byly rozesety cedule s nápisy HALT, STÓJ! Vlhkým vzduchem se z podlouhých komínů plazil mastný černý kouř a ověňčoval tu obrovskou fabriku smrti jako závoj. Ze zamřížovaných okének se chroptivě ozývaly hlasy. „Osvětím, Bože na nebi. Osvětím.“ Vlak protahoval svůj náklad branou jeden po druhém, až se úplně zastavil a ze všech sil zahoukal. Znělo to jako **crescendo** toho obrovského orchestru utrpení a temnoty. Jako vrchol té nejhrůzostrašnější symfonie, jakou kdy svět slyšel. Odpovědí mu byly jenom němé zvednutí několika paží v šedých oděvech.

Na velikánském prostranství vypadala lokomotiva jako vraný kůň, který unaveně věší hlavu. Celý tábor byl obehnan provazci ostnatých drátů nabitých elektrickým proudem, z nichž padaly kapky do rozmočené půdy pod kořeny seschlé vrby, která unaveně všela své dlouhatánské prsty až k zemi, z kterých opadaly už i nejopozdilejší listy. V rozbředlém bahně se zastavily tři páry černých holínek. Postavě uprostřed splýval po ramenou dlouhý černý plášť až na zem. Pod kosou čepicí, uprostřed ozdobenou šklebící se lebkou, si dva páry tmavě modrých očí nenávistně prohlížely houf ubožáků. Krátký bičík v ruce muže vždy ukázal na jednu, nebo druhou stranu. Žena, dítě, muž. Tak netečně, až se chtělo brečet.

Když před organizační jednotkou SS stály tři hloučky na kost promočených Židů, muž se podíval na hodinky a jako by sám pro sebe přikývl, bičík zastrčil pod klopou kabátu, **urovnan si řadu německých křížů na prsou**, otočil se na podpatku a aniž by hnul svalem ve tváři, uhlazeným krokem odešel směrem k naleštěnému mercedesu, stojícímu opodál. To už důstojníci a vojáci nižšího postavení zato o poznání krutěji hnali oběti směrem k velkým neomítnutým budovám. „Schnell, schnell!“ křičeli. V jejich prázdných očích, zůstala jen nenávist a šílenství dravé šelmy a někde za tím vším i strach. Strach z toho, že se mince obrátí, ať už tady nebo v pekle.

Za řadami prkenných budov houf na kost vyhublých postav oblečených v pruhovaných hábitech připomínajících pyžamo zahrabával obrovité jámy, z kterých trčely nohy a ruce. Několik postav ze skupiny nově příchozích vězňů se rozběhlo směrem k ostnatému drátu. Téměř okamžitě třesly výstřely. Těla odvážných nešťastníků se skácela na zem, kde se ve špinavých kalužích začaly tvořit rudé mapy krve.

„Wer es versucht zu flüchten, wird so enden wie diese!“ Před zděšenými, strachem roztřesenými Židy se objevila obrovská budova, připomínající protiletectký kryt, obstoupená vojáky. Velké, železné dveře se otevřely a vzápětí zavřely a těžká závora zapadla na své místo. Dva z vojáků stojících v zadní části haly na sebe mlčky kývli, nasadili si plynové masky a po uzounkém žebříku vylezli na střechu. Skrz dvě zamlžená okénka se jim otevřel už tolikrát viděný pohled, že přestal budit dojem strašlivosti lidské krutosti a stal se dojmem obyčejna a samozřejmosti. Pak se vše odehrálo tak rychle. Proražené syčící plechovky padaly otvorem připomínajícím komín. Oba muži zároveň, pečlivě nacvičeným gestem svlékli masky, zapálili si cigarety a chvatně zacpali uši, aby i přes otupění alkoholem a amfetaminy neslyšeli ten **rdcervoucí jakot** šířící se vzduchem, **jako plyn**.

Tomáš Urban, absolvent

ROK V ARBORETU 2020

VÁNOCE O JEDLI A SMRKU

O jedli se vždy říkávalo, že je posvátná, o smrku to nelze již tak tvrdit. Jedlové větvičky odhánějí svým vonícím jehličím čarodejnice a proto se dávají někde po velikonočních nebo před prvním květnem do stájí. Někde je zastrkávali do polí, aby plašilo ptáky.

V Českém lese býval ještě nedávno na Tři krále provozován starodávný zvyk, a to seřazení několika jedlových snítek, z nichž se každá pojmenovala jménem určitého druhu obilí, pak je zapálili a která z nich v ohni nejlépe praskala, označovala, že ten druh obilí mělo míti v nastávajícím sklizňovém roce nejlepší úrodu. Také se říká, že jak často vánoční stromek na Tři krále při pálení praská, tolik hříchů mají v domě. Děvčata lámou i dnes jedlovou větvičku, balí ji do šátečku pro štěstí. Větvička musí míti tři výhonky. Děvče, které ji má, dostane určité chlapce, na kterého si myslí. Smrkové větvičky zavěšují hospodáři dobytku na krk proti uřknutí, neboť v Rudohoří věřili, že ve smrku přebývali ochranní duchové. Smrkové semeno, snědené ráno před vyjitím slunka, způsobí lovcům nezranitelnost. Byl znám takzvaný „český myslivecký frajkumšt“, který sestával z toho, že myslivci dávali roztlučené smrkové semeno do olovené směsi při lití koule, aby nikdy nechybili.

Výňatek z článku Františka Vodičky, čas. Československý háj - časopis vydávaný Čs. maticí lesnickou a věnovaný šíření vědomostí lesnických, ročník XXI., Písek 1947

PF 2021

SAMOROST

ČASOPIS LESNICKÉ ŠKOLY V PÍSKU
www.lespi.cz

SAMOROST – občasník Vyšší odborné školy lesnické a Střední lesnické školy Bedřicha Schwarzenberga, Písek, 2. číslo, ročník 41, rok 2020

Redakční rada: Marie Sojková, Daniel Prchal | Autoři © Petra Fořtová (Doubková), Tereza Levová, Magdalena Starostová, Libor Šimůnek, Hana Štefanová, Tomáš Urban, foto © František Bušina, Jana Melcrová, fotogalerie www.lespi.cz, fotoarchiv Samorost | grafická úprava: praam studio | Termín vydání: 29. prosince 2020